

A man in a dark suit and a black bowler hat is seen from the back, looking towards a row of tall, fluted classical columns. The scene is lit with warm, golden light, suggesting an interior or a well-lit outdoor space. The man's hair is grey, and he appears to be in a contemplative or serious mood.

ROBERT LUDLUM

TREVAYNE

ROBERT LUDLUM

TREVAYNE

2013

Copyright © 1973 by Jonathan Ryder
Introduction copyright © 1989 by Robert Ludlum
Translation © 2013 by Dalibor Míček
Cover design © 1998, 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu *TREVAYNE*,
vydaného nakladatelstvím Orion, Londýn 2004,
přeložil Dalibor Míček

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Hana Kneblová

Korektura: Hana Bončková

Sazba: Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbíš

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2013

ISBN 978-80-7303-831-1

Věnováno Gail a Henrymu

*Na Savoy! Na Hampton!
Na Pont Royal a Berniniho!
A tisíceré díky
za všechno ostatní.*

Úvod

V průběhu lidské odysey se čas od času jakoby náhodně spojí záhadné síly a narodí se muži či ženy úžasné moudrosti, nadání a porozumění, jejichž práce přináší takřka zázračné výsledky. Umění a vědy mluví samy za sebe, neboť jsou všude kolem nás a zdobí naše životy věčnou krásou, znalostmi a nejrůznějšími vymoženostmi. Existuje však další sféra lidského snažení, která je uměním i vědou, je také všude kolem nás a může naše životy obohatit – nebo zničit.

Mám na mysli správu věcí veřejných podle všeobecných zákonů vládnutí. Nejsem žádný učenec, ale během studia jsem absolvoval kurz politologie, který ve mně zanechal nesmazatelné stopy. Politika mě oslovila, fascinovala a posléze uhranula, a nebýt silnějšího volání jinam, možná bych se stal nejhorším politikem západního světa. Vychládám totiž až při dvou stech stupních.

Za jeden z nejzářivějších úspěchů lidstva považuji otevřenou zastupitelskou demokracii a domnívám se, že největší ze všech snah o její zavedení v lidských dějinách je velkolepý americký experiment vyjádřený v naší Ústavě. Není dokonalý, ale abych parafrázoval Churchilla, je to ta zatraceně nejlepší věc, jakou máme. Ale moment.

Někdo se ho stále pokouší narušit.

Proto jsem téměř před dvěma desetiletími napsal román Trevaayne. V té době vrcholila aféra Watergate a má tužka vztekle letěla po stránkách. Mladistvou – nikoli mladou – netrpělivostí

mi v hlavě vybuchovaly slova a fráze typu *Prolhanost! Zneužití moci! Korupce! Policejní stát!*

Vláda, nejvyšší volení a jmenování představitelé, jimž jsme svěřili správu našeho systému, nejen že lhali občanům, ale shromážďovali miliony, desítky milionů dolarů, aby tyto lži ututlali a zachovali si moc, o níž věřili, že patří pouze jim. Jeden z nejděsivějších výroků aféry Watergate zazněl z úst hlavního představitel spravedlnosti naší země:

„Neexistuje nic, co bych neudělal, abych uchránil úřad prezidenta...“

Není třeba, abych větu dokončil v plném znění, její smysl je jasný: pro nás. Nejen úřad prezidenta, celá země byla jejich. Ne vaše ani moje, dokonce ani souseda přes ulici, s jehož politickými názory často nesouhlasíte. Pouze jejich. Na nás ostatních nezáleželo, byli jsme neschopní. Oni věděli všechno nejlíp, proto muselo obelhávání pokračovat. A pokladnice ideologické čistoty musely být neustále plné, aby bylo možné ty nečisté okamžitě převálcovat penězi a pohřbít ještě před startovní čarou politické soutěže.

Román *Trevayne* jsem musel publikovat pod jiným jménem. Ne však z obavy před případnou odvetou, nýbrž proto, že selský rozum oné doby kázal, že žádný romanopisec nemůže stvořit více než jednu knihu za rok. Proč? Ať jsem si namáhal hlavu sebevíc, na žádnou rozumnou odpověď jsem nepřišel. Možná to mělo něco společného s marketingovou psychologií, i když bůh suď, co ten zatracený termín znamená. Ale jak říkám, to vše se stalo před téměř dvaceti lety.

Plus ça change, plus c'est la même chose, říkají Francouzi. Čím více se věci mění, tím více zůstávají stejné. Anebo možná dějiny až do omrzení opakují své hloupé chyby, neboť člověk je stvoření zmatených chutí a neustále se vrací k nádobě s jedem, po němž již tolikrát onemocněl. Anebo hříchy generace rodičů přecházejí na jejich potomky, protože děti jsou příliš hloupé, aby se poučily ze zjevných chyb svých předků. Kdo ví? Od nepaměti je zdokumentována pouze skutečnost, že člověk stále zabíjí, aniž potřebuje maso své kořisti, že lže, aby se vyhnul odpovědnosti, nebo se naopak chápe otěží odpovědnosti do té míry, že spo-

lečenskou smlouvu mezi vládou a ovládanými píše pouze on. Člověk také soustavně hledá způsoby, jak se obohatit na úkor veřejného blaha, a současně se až příliš často snaží vnutit svou osobní morálku či náboženství všem ostatním právním a náboženským systémům – bez ohledu na nevěřící či vykořeněné. A takto bychom mohli pokračovat donekonečna. Ale moment.

V době, kdy píšu tyto řádky, zažily Spojené státy americké dvě nejnechutnější, nejhanebnější, nejpotupnější, nejneschopnější, nejhloupější a nejvíce pokořující prezidentské kampaně, jaké žijící obdivovatelé našeho systému pamatují. Kandidáti byli „zabaleni a předloženi“ cynickými manipulátory nejzákladnějších lidských obav, rádobý vtipné ironické poznámky dostaly přednost před inteligentními prohlášeními a názory, image převládá nad řešením problémů. Debaty prezidentských kandidátů nebyly ani prezidentské, ani debaty, šlo o předem připravené pavlovovské reakce, které měly, pokud vůbec, jen málo společného s položenými otázkami. Základní pravidla těchto robotických tanečků napsali intelektuálové na nesprávném místě, kteří vše jen zlehčují – a kteří schopnostem svých svěřenců věřili tak málo, že jim dovolili mluvit pouhé dvě minuty! Řečníci antického světa se museli obracet v hrobě. Snad se jednoho krásného dne v budoucnosti vrátíme k legitimním, civilizovaným kampaním založeným na otevřené výměně názorů, obávám se však, že se to nestane dříve, než všichni, kdo nás přesvědčují, abychom kupovali deodoranty, urychleně nezacupitají zpátky do podpaždí. Stali se nežádoucí přítěží volebního procesu, neboť se dopustili dvou kardinálních hříchů své profese, a to najednou. Jejich „produkt“ působil pohoršlivě a současně nudně. Řešení samozřejmě existuje. Kdybych já byl na místě kteréhokoliv z kandidátů, prostě a jednoduše bych jim odmítl zaplatit a zdůvodnil bych to třeba jejich morální zvrhlostí, což je stejně dobrý důvod jako každý jiný. A který z těch image-makerů by se opovážil vyvracet toto obvinění před soudem? Ale už dost. Ty kampaně otrávilou celou zemi.

A tohle ochromující fiasko následovalo sotva dva roky poté, co jsme my, občané této republiky, sledovali události tak absurdní, že by si vysloužily salvy smíchu, kdyby nebyly tak obscénní.

Nikým nevolení(?) představitelé obnažili svou bezbřehou stupiditu, když přikrmovali požár terorismu prodejem zbraní teroristickému státu, přičemž současně naléhali na naše spojence, aby nic takového nedělali. Z viny se stala nevinnost, trestné činy přinášely úctu úřadu, fanatičtí a servilní pozéři byli pokládáni za hrdiny, přítomnost znamenala absenci a za efektivní správu sněmovny se považovalo zametání špíny do sklepa. Ve srovnání s tím byl Alenčin svět za zrcadlem místem nepopíratelné logiky. Ale počkejte – no dobře, předběhli jste mě.

Pořád se jej někdo snaží zmršit, ten náš nádherný experiment založený na otevřenosti a vyváženosti. *Prolhanost? Zneužití moci? Korupce? Policejní stát?*

Inu, rozhodně nebudou mít trvalý účinek, pokud občané mohou vyslovit své pochybnosti a vykřičet svá obvinění, i ta nejextrémnější. Necháváme se slyšet, v tom je naše síla, nezdolná síla.

A tak svým skromným způsobem znovu nechávám zaznít hlas z jiné doby, jiné éry, maje neustále na paměti, že jsem v zásadě pouhý vypravěč, který doufá, že vám přinese pobavení, ale snad mi dovolíte jednu či dvě myšlenky.

Na závěr bych chtěl dodat, že jsem román nikterak neinovoval ani jsem neupravoval autorské licence přizpůsobené tehdy aktuálním událostem i geografii, neboť sloužily příběhu, který jsem psal. Každý, kdo kdy stavěl nebo upravoval dům, vám potvrdí, že jakmile se začnete rýpat v detailech, můžete plány rovnou zahodit. Vznikne jiný dům.

Díky za váš čas.

Robert Ludlum

rovněž (krátce) známý jako Jonathan Ryder
listopad 1988

ČÁST PRVNÍ

1. kapitola

Hladký asfalt náhle zmizel a ze silnice se stala polní cesta. V tomto místě na poloostrově končila odpovědnost radnice a začínal soukromý majetek. Na doručovací mapě poštovního úřadu městečka South Greenwich ve státě Connecticut byla tato cesta pojmenována Northwestern Shore Road, ale poštáči, kteří ji používali, jí říkali High Barnegat nebo prostě Barnegat.

A doručovatelé ji používali opravdu často, třikrát nebo čtyřikrát týdně tudy vozili doporučené zásilky či obálky s doručenkou. Dlouhý výlet jim nevalil, neboť pokaždé dostali za svou námahu dolar spropitného.

High Barnegat.

Čtyři hektary u oceánu zabíraly tři čtvrtě kilometru pobřeží zálivu. Na většině plochy rostla divoká, neudržovaná zeleň, s níž kontrastovalo samotné sídlo, dům a okolní pozemek asi sedmdesát metrů od centrální pláže. Dlouhá nepravidelná budova se vyznačovala moderním designem, na mořskou hladinu shlížely velké tabule skla zasazené do dřeva. Přes vzorně udržovaný hustý trávník vedly kamenné pěšinky a dlážděné chodníky, nad loděnicí se zvedala velká terasa.

Končil srpen, což v těchto končinách znamená nejkrásnější část léta. Teplota mořské vody dosahovala nejvyšších ročních hodnot, od zálivu vál vítr, díky němuž bylo plachtění ještě více vzrušující – nebo nebezpečnější, záleží na úhlu pohledu. A zeleň listoví se předváděla v nejsytějších odstínech. Konec srpna přinášel klid, jenž vystřídal týdny horečné aktivity, charakteris-

tické pro vrcholící letní sezónu. Nejteplejší roční období pomalu končilo. Muži znovu mysleli na pět pracovních dnů a normální víkend, ženy zahájily bolestný proces výběru a nákupu signalizující počátek nového školního roku.

Mozky a motivace pomalu měnily převodové stupně. Ubývalo frivolnosti, pozornost vyžadovaly závažnější záležitosti.

A vytrvalý proud hostů směřujících do High Barnegat postupně řídl.

Bylo půl páté odpoledne a Phyllis Trevayneová si hověla v pohodlném čalouněném křesle na terase zalité teplými slunečními paprsky. S uspokojením si pomyslela, že jí dceřiny plavky perfektně padnou. Jelikož jí bylo dvaadvacet a dceři sedmnáct, toto uspokojení se mohlo snadno změnit v malý triumf, kdyby se jím déle zabývala. Její myšlenky se však neustále vracely k telefonátu z New Yorku. Byl pro Andrewa. Vzala hovor na terase, protože kuchařka odjela s dětmi do města a z manžela viděla jen malou bílou plachtu daleko na moři. Skoro ho nechala marně vyzvánět, pak si však uvědomila, že číslo do High Barnegat znají jen nejlepší přátelé a velmi důležití – její manžel dával přednost slovu nezbytní – obchodní partneři.

„Haló, paní Trevayneová?“ zeptal se hluboký hlas na druhém konci linky.

„Ano?“

„Tady Frank Baldwin. Jak se máte, Phyllis?“

„Výborně, pane Baldwine, A vy?“ Phyllis Trevayneová znala Franklyna Baldwina již několik let, ale pořád se nedokázala přimět, aby starého pána oslovovala křestním jménem. Baldwin byl posledním představitelem vymírajícího druhu, jeden z původních titánů newyorského bankovníctví.

„Bylo by mi mnohem líp, kdybych věděl, proč mi váš manžel nezavolal, ačkoliv jsem ho několikrát sháněl. Nestalo se mu něco? Ne že bych byl tak důležitý, chraň bůh, ale není nemocný, že ne?“

„Kdepak, je zdravý jako řípa. Ale už déle než týden nebyl v kanceláři a nebere žádné vzkazy. Je to moje vina. Chtěla jsem, aby si odpočinul.“

„Moje žena mě kdysi také takto kryla, mladá paní. Instinktivně. A vždycky našla ta správná slova.“

Phyllis Trewayneová se zasmála, vědoma si komplimentu. „Ale ona je to pravda, pane Baldwine. Jediný důvod, proč právě teď vím, že nepracuje, je ten, že asi míli od pobřeží vidím plachtu katamaránu.“

„Katamarán! Bože! Pořád zapomínám, jak jste oba mladí! Za mých let nebyl nikdo vašeho věku tak zatraceně bohatý. Alespoň ne vlastní zásluhou.“

„Měli jsme štěstí a nikdy na to nezapomínáme.“ Phyllis Trewayneová nelhala.

„Je od vás velmi hezké, že to říkáte, mladá paní.“ Ani Franklyn Baldwin nelhal a chtěl, aby to věděla. „No tak až se kapitán Achab vrátí na pevninu, požádejte ho prosím, aby mi zavolal. Je to skutečně velmi naléhavé.“

„Spolehněte se.“

„Na shledanou, má drahá.“

„Na shledanou, pane Baldwine.“

Jenomže její manžel byl se svou kanceláří denně ve styku a telefonicky odpovídal na desítky vzkazů od mnohem méně důležitých lidí než Franklyn Baldwin. Kromě toho měl Andrew Baldwina rád, bezpočtukrát to opakoval. Mnohokrát se na něj obrátil s žádostí o radu, o vedení v propleteném světě mezinárodních financí.

Její manžel bankéři hodně dlužil a teď ho starý pán potřebuje. Proč mu Andrew nezavolal? To se mu prostě nepodobalo.

Malá restaurace, v níž se mohlo posadit nanejvýš čtyřicet hostů, se nacházela na Osmatřicáté ulici mezi Park Avenue a Madison Avenue. Většinu zákazníků tvořili manažeři blížící se střednímu věku, kteří najednou měli více peněz než kdy dříve a cítili touhu, možná potřebu zachovat si mladistvý vzhled. Jídlo zde bylo průměrné, jeho ceny vysoké a nápoje nekřesťansky drahé. Podnik se však pyšnil rozlehlým barem, od jehož honosného dřevěného obložení se odráželo tlumené nepřímé osvětlení. Výsledkem byla reminiscence na univerzitní hospůdky z padesátých let, na které dnešní hosté s láskou vzpomínali.

Přesně to byl záměr majitele.

Proto jej docela překvapilo, když spatřil nevysokého, dokonale oblečeného muže, který již překročil šedesátku a teď váhavě vešel do restaurace, rozhlédl se a zamžoural, aby se jeho oči přizpůsobily šeru.

Majitel k němu přistoupil. „Přejete si stůl, pane?“

„Ne... Vlastně ano. Mám tady domluvenou... Děkuji, neobtěžujte se, vidím, že stůl již máme.“

Dobře oblečený muž spatřil u stolu v zadní části místnosti osobu, kterou hledal. Spěšně se odpoutal od majitele a s jistými obtížemi se proplétal mezi obsazenými židlemi.

Majitel si vzpomněl, že host u zadní stěny trval právě na tom stolu.

Starší muž se posadil. „Asi jsme se měli setkat jinde než v restauraci.“

„Nebojte se, pane Allene. Sem nikdo z vašich známých nechodí.“

„Jenom doufám, že máte pravdu.“

Ke stolu přistoupil číšník a dvojice si objednala pití.

„Nemyslím si, že právě vy máte důvod k obavám,“ poznamenal mladší muž. „Riziko nesu já, ne vy.“

„Dobře víte, že se o vás postaráme. Ale neztrácejme čas. Jak vypadá situace?“

„Komise jednomyslně schválila Andrewa Trevaynea.“

„On to nevezme.“

„Panuje všeobecné přesvědčení, že vezme. Nabídku mu učiní Baldwin, pokud to už neudělal.“

„Jestli to udělal, fatálně jste se opozdil.“ Starší muž si promnul vráscitou kůži kolem očí a zahleděl se na ubrus. „Doneslo se k nám, co se povídá, ale pokládali jsme ty řeči za kouřovou clonu. Spoléhali jsme na vás.“ Vzhlédl k Websterovi. „Domnívali jsme se, že potvrdíte totožnost a pak přistoupíme ke konečnému řešení.“

„Nemohl jsem to nijak ovlivnit, to by nedokázal nikdo z Bílého domu. Ta komise je mimo náš dosah. Měl jsem obrovské štěstí, že jsem zjistil alespoň to jméno.“

„K tomu se ještě vrátíme. Na základě čeho se domnívají, že to Trewayne přijme? Proč by to dělal? Ta jeho nadace Danforth je skoro tak velká jako Ford nebo Rockefeller. Proč by se jí měl vzdát?“ nechápal Allen.

„Nejspíš se jí nevzdá. Vezme si prostě delší dovolenou.“

„Žádný podnik velikosti Danforthu tak dlouhou dovolenou neumožní. Navíc kvůli takové funkci. Všichni by se ocitli v průšvih.“

„Nechápu, co tím...“

„Myslíte si, že jsou imunní?“ přerušil ho Allen. „Kdepak. Potřebují ve vašem městě spojence, nikoliv nepřátele... Jaký je postup? Tedy pokud Baldwin předložil nabídku a Trewayne ji přijme.“

Číšník přinesl objednané nápoje a oba muži se odmlčeli. Webster s odpovědí počkal, až budou zase sami.

„Podle předem stanovených podmínek obdrží kandidát vybraný komisí prezidentovo schválení a podstoupí uzavřené slyšení před grémiem Senátu složeným rovnoměrně ze zástupců obou stran.“

„Výborně.“ Allen zvedl sklenku a dlouze se napil. „Od toho se odrazíme. Tady se nám otevírá řada slibných možností. Při tom slyšení ho diskvalifikujeme.“

Mladší muž zaraženě potřásl hlavou. „Proč? Co by se tím získalo? Někdo tomu podvýboru předsedat musí. Domnívám se, že tenhle Trewayne je přinejmenším rozumný chlap.“

„Vy se domníváte!“ Allen spěšně dopil. „A co o něm vlastně víte?“

„To, co jsem si o něm přečetl. Pořádně jsem si ho prověřil. Spolu se svým švagrem, který vystudoval elektroniku, založil v polovině padesátých let v New Havenu malou firmu zaměřenou na výrobu zařízení pro kosmický výzkum. O sedm či osm let později narazili na zlatou žílu a v pětatřiceti byli oba milionáři. Švagr konstruoval a Trewayne velmi úspěšně prodával. Podařilo se mu získat dobrou polovinu prvotních kontraktů NASA a založil pobočky na celém atlantickém pobřeží. V sedmatřiceti se z firmy stáhl a začal pracovat pro ministerstvo zahraničí. Mimochodem, odvedl tam zatraceně dobrou práci.“ Webster

pozvedl sklenku a zadíval se přes její okraj na Allena v očekávání pochvaly za pečlivou přípravu.

Allen ovšem nad slovy mladšího muže pohrdavě mávl rukou. „To jsou kecy, které si každý přečte v magazínu *Time*. Důležité je, že Trewayne je originál... S nikým nespolupracuje. Víme to, před několika lety jsme se ho snažili získat.“

„Ale?“ Webster odložil sklenku. „Neuvědomil jsem si... Proboha, v tom případě to ví, že?“

„Moc toho vědět nemůže, ale možná dost, aby si řadu věcí domyslel. Nejsme si jistí. Ale vám pořád uniká podstata, pane Webstere, a podle mě už od samého počátku... My nechceme, aby tomu zatracenému podvýboru předsedal. Ani on, ani nikdo jemu podobný! Člověk jeho typu je na té pozici nepřípustný.“

„Co s tím můžete udělat?“

„Donutit ho, aby se stáhl... Samozřejmě pokud vůbec tu funkci přijme. V záloze máme slyšení před Senátem. Postaráme se, aby horní komora jeho jmenování zamítla.“

„A když se vám to podaří, co bude dál?“

„Dosadíme tam vlastního člověka, což jsme mimochodem měli udělat hned.“ Allen pokynul číšníkovi a ukázal na obě sklenky.

„A proč jste ho, pane Allene, nezastavili? Měli jste možnost to zařídit, ale nevyužili jste ji. Slyšeli jste přece, že se o něm mluví jako o možném kandidátovi. Tehdy jste měli zasáhnout.“

Allen uhnul očima před Websterovým pohledem. Dopil ledovou vodu ze skleničky, a když promluvil, zněl jako vysoko postavený muž, jenž se snaží udržet si autoritu a moc se mu to nedaří. „Může za to Frank Baldwin. On a ten senilní dědek Hill.“

„Velvyslanec Hill?“

„Ano, ten zatracený velvyslanec bez portfeje se svým zatraceným velvyslanectvím v Bílém domě... Velký Billy Hill! Baldwin a Hill, dva relikty minulosti, kteří tenhle průšvih zavinili. Hill nad námi kroužil už dva nebo tři roky jako jestřáb. Přitáhl Baldwina do obranné komise, která má na starosti kontrolu zbrojních výdajů, a oba společně pak vybrali Trewaynea... Baldwin ho navrhl a nikdo nic nenamítal. Jak by taky sakra mohl? Ale vy jste nám

měl říct, že to rozhodnutí je konečné. Kdybychom se to dozvěděli včas, mohli jsme tomu zabránit.“

Webster se na Allena pátravě zadíval, a když odpověděl, zněla v jeho hlase tvrdost, která v něm dříve nebyla. „Domnívám se, že nemáte pravdu. Podělal to někdo jiný. Vy nebo některý z těch vašich takzvaných specialistů. Mysleli jste si, že to vyšetřování vyšumí do ztracena, že ho Senát nechá hned zkraje spadnout pod stůl... Spletli jste se a potom už bylo příliš pozdě. Trewayne vyplaval na hladinu a už jste jej nemohli zastavit. Nevíte ani, zda jste toho schopni alespoň teď. Proto jste se chtěl se mnou sejít... Takže necháme těch keců o tom, že jsem něco zanedbal nebo se opozdil, ano?“

„Pozor na jazyk, mladý muži. Uvědomte si, koho zastupuji,“ ohradil se Allen důrazně.

„A vy si uvědomte, že mluvíte s mužem, kterého do funkce jmenoval osobně prezident Spojených států. Nemusí se vám to líbit, ale proto jste se na mě obrátil. Teď mi povězte, o co přesně vám jde. Co ode mě chcete?“

Allen pomalu vydechl, jako kdyby uvolňoval nahromaděný vztek. „Někteří z nás jsou vylekanější než ostatní...“

„A vy jste jeden z nich,“ přerušil ho Webster tiše.

„Ano... Trewayne je složitá osobnost. Na jedné straně mladý geniální podnikatel, což znamená, že ví, jak to chodí v nejvyšších patrech průmyslu, ale na straně druhé zarytý skeptik, který se prostě odmítá smířit s jistými skutečnostmi.“

„Podle mě se tyto vlastnosti vhodně doplňují.“

„Pouze tehdy, když člověk jedná z pozice síly.“

„Mluvme k věci. V čem spočívá Trewayneova síla?“

„Třeba v tom, že vždycky spoléhá sám na sebe. Nikdy nepotřeboval cizí pomoc.“

„Nebo ji odmítal.“

„No dobře, to je totéž.“

„Uvedl jste, že jste se s ním snažili spojit.“

„Ano. Když jsem pracoval pro... Na tom nezáleží. Počátkem šedesátých let jsme se konsolidovali a domnívali jsme se, že by mohl být přínosem pro naši... komunitu. Dokonce jsme mu nabídli, že mu zajistíme kontrakty s NASA.“

„Proboha svatého! A on vás odmítl.“ Webster se neptal, konstatoval fakt.

„Chvíli nás napínal a pak usoudil, že ty kontrakty získá i bez nás. Jakmile si tím byl jistý, poslal nás k čertu. Ve skutečnosti zašel mnohem dál. Řekl mi, ať vyřídím našim lidem, že se máme stáhnout nejen z vesmírného programu, ale ze všech státních zakázek. Vyhrožoval, že jinak bude informovat ministra spravedlnosti.“

Bobby Webster jako duchem nepřítomný zvedl vidličku a začal s ní rýt do ubrusu nějaké obrazce. „Předpokládejme, že by tomu bylo naopak. Předpokládejme, že by vaši pomoc opravdu potřeboval. Byl by se připojil k té vaší komunitě?“

„To právě nevíme. Někteří kolegové si myslí, že by to udělal, jenže oni s ním nemluvili. Já ano. Ujal jsem se role prostředníka. Hovořil jsem s ním jako jediný z nás... Samozřejmě jsem nezmínil žádné jméno, neprozradil jsem, kdo jsou moji lidé.“

„Ale domníváte se, že přinejmenším tušil, o koho jde, že?“

„Na tuto otázku nelze odpovědět. Faktem je, že s vyhrožováním začal až poté, co dosáhl svého, když už s jistotou věděl, že to zvládne, že nepotřebuje nikoho než sebe, svého švagra a tu svou zatracenou firmu v New Havenu. A my si teď prostě nemůžeme dovolit riskovat. Nesmíme připustit, aby se stal předsedou toho podvýboru... Ten chlap je naprosto nečitelný, nepředvídatelný.“

„A co já s tím mám jako udělat?“

„Snažte se k Trevayneovi co nejvíce přiblížit. Za každou cenu. Nejlepší by bylo, kdybyste se stal jeho spojku, styčným důstojníkem s Bílým domem. Bylo by to možné?“

Bobby Webster se zamyslel a pak rozhodným tónem odpověděl: „Ano. Prezident mě přizval na uzavřenou poradu o tom podvýboru. Šlo o utajené jednání, žádný zápis, nikdo si nesměl dělat poznámky. Z prezidentových poradců jsme tam byli pouze dva, takže v podstatě nemám konkurenci. Nějak to zařídím.“

„Třeba to vůbec nebude nutné. Sáhne k jistým... preventivním opatřením. Pokud vyjdou, Trevayne se ocitne mimo hru.“

„V tom bych vám mohl pomoci.“

„Jak?“

„Mario de Spadante.“

„Ne! V žádném případě! Už jsme vám přece řekli, že s ním nechceme mít nic společného.“

„Už vám v minulosti pomohl. Víckrát, než si uvědomujete. Nebo si chcete přiznat.“

„Vyloučeno!“

„Neuškodilo by navázat přátelské styky. Pokud se vás moje nabídka dotkla, pomyslete na Senát.“

Vrásky na Allenově zamračeném čele se vyhladily a v pohledu, jímž obdařil prezidentova asistenta, se zračil vděk. „Chápu, jak to myslíte.“

„Tím se ovšem moje cena podstatně zvýší.“

„Domníval jsem se, že jednáte z vnitřního přesvědčení.“

„Snažím se mít krytá záda. A nejlepší ochrana je donutit vás zaplatit.“

„Jste nesnesitelný.“

„Ale také velmi schopný.“

2. kapitola

Andrew Trewayne nastavil plachtu tak, aby se dvoutrupový katamarán stočil kolmo k větru a zachytil rychlý proud, který ho nesl k pobřeží. Pak si opřel dlouhé nohy o příčné ráhno, natáhl ruku přes kormidlo, ponořil ji do vody a vytvořil novou, miniaturní kýlovou brázdu. Bez důvodu, jen tak, bezvýznamné gesto. Voda byla teplá, na kůži cítil vlažný hustý film.

Stejně neúprosně a proti jeho vůli jej cosi hnalo do temné záhady. Konečné rozhodnutí bude pochopitelně jeho a již věděl, jak se rozhodne.

Právě to jej nejvíc iritovalo. Rozuměl zlobě, která ho poháněla, a hněval se sám na sebe, že vůbec kdy uvažoval, že se podvolí zlu. Tyto myšlenky už zavrhl.

Dávno.

Katamarán se přiblížil na sto metrů ke connecticutskému pobřeží, když vítr náhle změnil směr, častý doprovodný jev situace, kdy masa vzduchu ženoucí se nad otevřeným mořem narazí na pevnou zemi. Trewayne přehodil nohy přes pravý trup a přitáhl hlavní plachtu. Malé plavidlo se stočilo přímo k molu.

Trewayne byl urostlý muž. Žádný obr, ale převyšoval většinu lidí, s nimiž se setkal. Jeho pružné, koordinované pohyby svědčily o sportovní aktivitě v mládí, již dodnes vděčil za dokonalou fyzickou kondici, přestože mnohé z toho pozapomněl. Vzpomněl si, jak ho překvapilo, když se v časopise *Newsweek* dočetl o svých výkonech na hřišti. Autor článku jako obvykle silně přeháněl. Byl dobrý, ale tak vynikající zase ne. Vždycky

se mu zdálo, že vypadá lepší, než ve skutečnosti je, případně že jeho úsilí maskuje jeho nedostatky.

Věděl však, že je dobrý námořník. Možná víc než dobrý.

Na ničem jiném mu nezáleželo. Nikdy, s výjimkou případů, kdy musel čelit ostré konkurenci.

A právě teď se bude muset postavit konkurenci přímo nenesitelné. Pokud se ovšem rozhodne přijmout. Bude stát proti soupeřům, kteří neznají slitování a používají taktické postupy neuvedené v žádných souborech pravidel. Trewayne takovou taktiku rovněž znal, ale sám ji nikdy nepoužil, což pro něj bylo nesmírně důležité.

Pochopit protivníka, umět manévrovat – často na hraně zákona –, ale nikdy se přímo nezapojit, místo toho využít nabyté vědomosti k získání převahy. Využít je nemilosrdně, bez slitování.

Na kovovém kroužku, který byl upevněný vedle psací podložky na trupu blízko kormidla, viselo na nerezovém řetízku vodotěsné pouzdro s propisovací tužkou. Říkával, že ji používá k zaznamenávání plavebních časů, směru a rychlosti větru a dalších údajů, avšak ve skutečnosti si zaznamenával nejrůznější myšlenky a nápady, které si chtěl zapamatovat.

Někdy se mnohé věci jevily jasněji daleko na širém moři.

Proto jej nyní znepokojilo, když sklopil zrak k listu papíru na psací podložce. Zapsal si jediné slovo, mimovolně, aniž si to uvědomil.

Boston.

Odtrhl papír, zmačkal ho s mnohem větší silou, než bylo třeba, a hodil kuličku do vod zálivu.

Zatraceně! Zatraceně, běželo mu hlavou. Ne!

Katamarán přirazil k přístavišti. Trewayne se pravou rukou chytil úvazníku a přitáhl loď těsně k molu, levačkou uvolnil lano a počkal, až se plachta s třepotáním svezla po stěžni. Pak zajistil plavidlo, vstal a omotal plachtu kolem vodorovného ráhna. Za necelé čtyři minuty pak odmontoval kormidlo, přetáhl přes trup ochrannou plachtu a přivázal loď na všech čtyřech rozích k úvazníkům.

Nahlédl přes kamennou zídku terasy k budově ze dřeva a skla, která vykukovala za úbočím kopce. Ten pohled ho ne-

ustále vzrušoval. Nešlo mu o hmotný majetek, ten pro něj dávno ztratil význam. Fascinovalo jej, že jim s Phyl všechno vyšlo tak, jak si naplánovali.

Dosáhli toho společně, což byl fakt, který pokládali za velmi důležitý. Možná jim úplně nevynahradil jiné, smutné věci, ale to vědomí jim hodně pomáhalo.

Vykročil po kamenném chodníku, jenž strmě stoupal k terase. Než zvládl polovinu výstupu, pokaždé přesně věděl, v jaké je kondici. Když lapał po dechu nebo jej bolely nohy, v duchu si sliboval, že bude méně jíst a více cvičit. Teď s potěšením konstatoval, že se cítí docela dobře. Anebo měl mozek tak zaměstnaný, že tělesné potíže nevnímal.

Ale ne, cítím se celkem v pohodě, pomyslel si. Týden dovolené, který koncem léta strávil na sláném vzduchu, mu prospěl.

Pak si vzpomněl na slovo, které si na lodi podvědomě zapsal.

Boston.

Vystoupal po posledních schodech ke kamenné terase a spatřil manželku, která odpočívala na lehátku a její otevřené oči se upíraly na moře, kde viděly to, co jemu zůstávalo skryto. Pokaždé, když ji takto viděl, píchly jej u srdce smutné, bolestné vzpomínky.

Kvůli Bostonu.

Uvědomil si, že měkké podrážky tenisek tlumí zvuk kroků. Nechtěl manželku polekat.

„Ahoj,“ pozdravil tiše.

„Ach,“ zamrkala Phyllis. „Užil sis plachtění, drahý?“

„Paráda. Jak ses vyspala?“ Trevayne k ní přistoupil a zlehka ji políbil na čelo.

„Dobře, dokud mě neprobudili.“

„Kdo? Myslel jsem, že děti odjely s Lilian do města.“

„Nevzbudily mě ani děti, ani Lilian.“

„Jejda, to zní hrozivě.“ Trevayne sáhl pro plechovku piva do chladicího boxu, který stál na stolku.

„Nic hrozivého, ale vzbudilo to mou zvědavost.“

„O čem to mluvíš?“ Otevřel pivo a napil se.

„Telefonoval Franklyn Baldwin... Proč jsi mu nezavolał?“

Trevayne držel plechovku u rtů a podíval se na manželku. „Neviděl jsem ty plavky na někom jiném?“

„Viděl a já ti děkuju za kompliment... Ale pořád nevím, proč jsi mu nezavolał.“

„Snažím se mu vyhýbat.“

„Myslela jsem si, že ho máš rád.“

„Mám. Moc. To je další důvod, proč se mu vyhnout. Chce mě o něco požádat a já to odmítnu.“

„O co?“

Trevayne přistoupil ke kamenné zídce a postavil na ni plechovku s pivem. „Baldwin mě chce zverbovat. Alespoň se to povídá. Myslím, že se tomu říká pokusný balonek. Vede obrannou komisi. Pokoušejí se vytvořit senátní podvýbor, který by provedl hloubkovou prověrku vnitřních a vnějších vztahů a vazeb Pentagonu.“

„Co to znamená?“

„Tři nebo čtyři firmy, spíš tedy velké společnosti, utrácení sedmdesát procent obranného rozpočtu, a to bez účinné kontroly. Nový podvýbor se má stát výkonným orgánem obranné komise a Baldwin hledá jeho předsedu.“

„A tím se máš stát ty?“

„Jenže já nechci. Jsem šťastný tam, kde jsem. Teď dělám dobré věci. Vzít funkci předsedy toho podvýboru by bylo to nejhorší, co si umím představit. Ten, kdo se jí ujme, skončí jako vyvrhel národa... I kdyby pracoval jen na půl úvazku.“

„Pročpak?“

„Protože Pentagon je jedna velká stoka. Neprozrazuju žádné tajemství, stačí si přečíst noviny. Píší o tom dnes a denně. Docela otevřeně.“

„Proč by se měl stát vyvrhelem člověk, který se pokusí situaci napravit? Jistě, nadělá si spoustu nepřátel, ale že by ho lidi zavrhl, to se mi nezdá.“

Trevayne se tiše zasmál, odnesl si pivo ke křesílku a posadil se vedle manželky. „Miluju tu tvou novoanglickou prostotu. A stejně tak ty plavky.“

„Počkej, jdeš na mě příliš rychle. Odbíháš od tématu.“

„Ale ne. Prostě a jednoduše nemám zájem.“

„Tak mi odpověz na mou otázku. Proč národní vyvrhel?“

„Protože ten binec už zakořenil strašně hluboko a prolezl do všech koutů. Aby se nový podvýbor vůbec pohnul z místa, musel by veřejně ukazovat na spoustu lidí a šířit kolem sebe strach. Jestli začneš mluvit o monopolech, nemluvíš jen o vlivných představitelích, kteří přesouvají akcie z jedné hromádky na druhou. V konečném důsledku ohrožíš stovky a tisíce pracovních míst. Od generálních ředitelů až po noční vrátné. Na tom ostatně monopoly stojí. Vyměníš prostě jeden průšvih za jiný. Možná je to nutné, ale způsobíš hodně bolesti.“

„Bože můj,“ povzdechla si Phyllis a posadila se. „Hodně jsi o tom přemýšlel, vid?“

„Ano, přemýšlel jsem, ale nic jsem neudělal.“ Andrew se zvedl z křesla, přistoupil ke stolku a udusil cigaretu v popelníku. „Upřímně řečeno mě překvapuje, že se ten nápad dostal tak daleko. Tyhle věci, ať už je nazveš hloubkové prověrky, vyšetřování nebo nějak jinak, se obvykle halasně vyhlašují, ale pak tiše skonají na úbytě v šatně Senátu nebo v jídelně Sněmovny reprezentantů. Teď je to však jiné. Docela by mě zajímalo proč.“

„Zeptej se Franka Baldwina.“

„Raději ne.“

„Měl bys. Dlužíš mu to, Andy. Proč myslíš, že si vybral zrovna tebe?“

Trevayne se vrátil k zídce a zadíval se na záliv Long Island Sound. „Mám potřebnou kvalifikaci a Frank to ví. Mnohokrát jsem jednal s lidmi, kteří odpovídají za vládní kontrakty. Kritizoval jsem překračování nákladů i nejasné smluvní vztahy. I tohle Frank ví. Vztekal jsem se jako čert, ale od té doby uplynula spousta vody... Hlavním důvodem je podle mě to, že moc dobře ví, jak bytostně nenávidím manipulátory. Zničili řadu dobrých lidí, zejména jednoho konkrétního člověka. Vzpomínáš?“ Otočil se k manželce. „Teď už mi nemůžou nijak uškodit. Nemám co ztratit, jen čas.“

„Myslím, že už jsi sám sebe přesvědčil.“

Trevayne si zapálil druhou cigaretu, opřel se o zídku a zkřížil paže na prsou. Pohled upíral na Phyllis. „Já vím. Proto se Franku Baldwinovi vyhýbám.“

Trevayne posunoval omeletu po talíři, jako by vůbec neměl chuť k jídlu. Naproti němu seděl v jídelně správní rady banky Franklyn Baldwin a naléhavě k němu mluvil.

„Ta práce se prostě musí vykonat, Andrewe, a vy to dobře víte. Nic tomu nezabrání. Já jen chci, aby si ten úkol vzal na starost ten nejlepší. A věřím, že nejlepší jste vy. Možná bych měl dodat, že komise hlasovala jednomyslně.“

„Jak si můžete být tak jistý, že se to podaří? Já si to nemyslím. Senát se pořád rozčiluje kvůli vysokým výdajům, ale jen co se v některém volebním okrsku zruší projekt nové dálnice nebo se zavře letecká továrna, křik najednou zmlkne, jako když utne.“

„Tentokrát ne. Tady končí veškerý cynismus. Kdybych tomu nevěřil, neangažoval bych se.“

„Vyjadřujete pouze svůj osobní názor, Franku. Musí v tom být ještě něco jiného.“

Baldwin si sundal brýle s ocelovou obroučkou a odložil je vedle talíře. Několikrát zamrkal, jemně si promnul kořen patri-cijského nosu a smutně se usmál. „Také že je. Jste velmi vnímavý... Považujte to za odkaz dvou starců, jejichž životy – a životy několika generací jejich rodin – byly v této zemi velmi příjemně produktivní. Odvážím se tvrdit, že jsme vlasti hodně prospěli, ovšem odměna byla více než dostatečná. Lépe se vyjádřit nedovedu.“

„Obávám se, že nechápu.“

„Jistě že ne. Objasním. Už od dětství se znám s Williamem Hillem.“

„S velvyslancem Hillem?“

„Ano... Nebudu vás nudit výstřednostmi našeho vztahu, alespoň ne dnes. Postačí, když řeknu, že tu už dlouho nebudeme... Ani nevím, jestli bych chtěl. Ale k věci. S komisí pro kontrolu zbrojních výdajů i s tím podvýborem jsme přišli my. Chceme, aby se z idejí stala fungující realita. A můžeme to zaručit. Hill i já držíme v rukou dost mocenských pák, abychom to prosadili. Navíc jsme – omlouvám se za ten ohavný termín – dostatečně úctyhodní.“

„Čeho tím chcete dosáhnout?“

„Odhalíme pravdu. Pravdu v plném rozsahu. Jsme přesvědčení, že naše země má právo tu pravdu poznat. Bez ohledu na to, jak moc bude bolestná. Abyste mohl vyléčit nemoc, musíte ji nejprve správně diagnostikovat. Nejde nám o všeobecné odsudky, jaké hlásají samozvaní fanatici, o paušální obvinění vznášená nespokojenci... Chceme odhalit pravdu, Andrewe, nic než pravdu a darovat ji této zemi. Asi to bude náš poslední dar, Billův a můj.“

Trevayne najednou nedokázal klidně sedět, jeho tělo žádostivě volalo po pohybu. Starému pánovi, jenž seděl naproti němu, se podařilo přesně to, oč usiloval. Stěny se sbíhaly a vzniklá chodba vedla jediným směrem.

„Proč by se zrovna tomuhle podvýboru mělo podařit to, na čem spousta ostatních dosud ztroskotala?“

„Protože bude díky vám apolitický a zcela nezávislý.“ Baldwin si znovu nasadil brýle a jeho náhle zvětšené oči Trevaynea doslova hypnotizovaly. „Splňujete rozhodující požadavky. Nejste republikán ani demokrat, liberál ani konzervativec. Obě strany se vás pokoušely získat a vy jste obě odmítl. V dnešní době nomenklaturních kádrů vyčníváte jako zářná výjimka. Nemáte co získat, nemáte co ztratit. Lidé vám uvěří, což je životně důležité... Stal se z nás polarizovaný národ, každý z nás je zařazen do nějaké protikladné škatulky a vzájemně spolu svádíme nesmiřitelný boj. Zoufale potřebujeme znovu uvěřit objektivní pravdě.“

„Pokud to přijmu, Pentagon a všichni s ním spojení utečou do hor – nebo k cyklostylovaným prohlášením svých tiskových mluvčích, jak to obvykle dělají. Jak tomu chcete zabránit?“

„Prezident nás ujistil svou podporou. Je to dobrý člověk, Andrewe.“

„A skutečně nebudu nikomu odpovědný?“

„Ani mně ne. Jen sám sobě.“

„Můžu si sám vybrat spolupracovníky, svůj štáb? Nikdo zvenčí mi do toho nebude mluvit?“

„Dejte mi seznam lidí, které budete chtít. Nechám ho schválit.“

„Budu věci nazývat pravými jmény. Dostanu veškerou pomoc, kterou budu považovat za nezbytnou.“ O to poslední

Trevayne nežádal, uváděl fakta, přesto jeho slova vyžadovala odpověď.

„Samozřejmě. Postarám se o to. Slibuju.“

„Já tu práci nechci.“

„Ale ujmete se jí.“ Další konstatování, tentokrát z úst Franklyna Baldwina.

„Říkal jsem Phyllis, že dokážete člověka přesvědčit, Franku. Proto jsem se vám vyhýbal.“

„Žádný muž se nemůže vyhnout svému poslání ve chvíli, kdy ho má vykonat. Víte, odkud to mám?“

„Zní to hebrejsky.“

„Ne, ale jste blízko. Středomoří. Marcus Aurelius. Setkal jste se někdy s bankéřem, který četl Aurelia?“

„Znám jich stovky. Myslí si, že je to nějaký investiční fond.“

3. kapitola

Steven Trewayne hleděl na bezvýrazné manekýny oblečené v tvídových sakách a flanelových kalhotách různých odstínů šedi. Tlumené osvětlení obchodu College Shoppe odpovídalo imagi neokázalého bohatství, po jakém touží obyvatelé městečka Greenwich ve státě Connecticut. Steven sjel pohledem ke svým odrbaným džínsům a špinavým teniskám a přitom si všiml, že mu na starém manšestrovém saku co nevidět upadne knoflík.

Podíval se na hodinky a otráveně se ušklíbl. Pár minut před devátou. Slíbil sestře, že ji s přáteli odveze zpátky do High Barnegat, ale vymínil si, že se setkají o půl deváté. Ve čtvrt na deset měl totiž vyzvednout svou přítelkyni v Cos Cobu, ale teď už to určitě nestihne.

Hořce litoval, že si sestra vybrala pro setkání s kamarádkami zrovna dnešní večer, a proklínal se za slib, že se všem postará o odvoz. Rodiče sestře zakázali řídit v noci – což Steven pokládal za absurdní, vždyť jí bylo už sedmnáct –, takže při podobných příležitostech mu vždycky připadla role taxikáře.

Kdyby totiž odmítl, otec by mohl říct, že všechny rodinné automobily mají poruchu, a Steven by zůstal opěšalý.

Táhlo mu na devatenáctý rok a za tři týdny odjede na studia. Ubytuje se na koleji a bude se muset obejít bez auta. Otec řekl, že auto dostane, teprve až úspěšně dokončí první ročník.

Mladý Trewayne se v duchu zasmál. Otec měl pravdu. Neexistoval žádný rozumný důvod, aby měl vlastní vozidlo. Nechtěl ale cestovat první třídou.

Chystal se přejít ulici k telefonní budce a zavolat své dívce, když před ním u obrubníku zastavil policejní hlídkový vůz.

„Hej! Steven Trevayne?“ zeptal se strážník, který seděl na místě spolujezdce.

„Ano, pane,“ odpověděl mladík, znepokojený strohým tónem otázky.

„Nastupte si.“

„Proč? Co se stalo? Nic jsem neudělal. Čekám tady na...“

„Máte sestru Pamelu?“

„Ano. Ano, mám. Zrovna na ni čekám.“

„Nepřijde. Můžete mi věřit. A teď si nastupte.“

„O co jde?“

„Tak hele, mladej, nemůžeme sehnat vaše rodiče, protože jsou někde v New Yorku. Sestra nám řekla, že budete tady, a tak jsme si pro vás přijeli. Oběma vám tím prokazujeme velkou laskavost. Tak si už sakra nastupte!“

Mladík otevřel zadní dveře a rychle vklouzl na sedadlo. „Co se jí stalo? Měla nehodu? Je v pořádku?“

„Vždycky je to nehoda, co?“ prohodil policista, který řídil.

Vyděšený Steven Trevayne sevřel opěradlo předního sedadla. „Prosím vás, řekněte mi, co se stalo.“

„Vaše sestra a její kamarádky si udělaly večírek s trávou,“ odpověděl druhý strážník. „U Swansonových, v jejich domku pro hosty. Staří Swansonovi odjeli do Maine... Pochopitelně. Asi před hodinou jsme dostali anonymní tip. Po příjezdu na místo jsme zjistili, že situace je trochu komplikovanější.“

„Jak to myslíte?“

„To byla právě ta nehoda, mladíku,“ opáčil řidič. „Tvrdé drogy. Nehoda spočívala v tom, že jsme je našli.“

Ve Stevenovi by se krve nedořezal. Jeho sestra tu a tam vykouřila marihuanovou cigaretu – ostatně kdo ne? –, ale tvrdé drogy? Nepřipadalo v úvahu.

„Tomu nevěřím,“ ohradil se důrazně.

„Uvidíte sám.“

Hlídkový vůz odbočil na příští křižovatce doleva. Tudy se na policejní stanici nejelo.

„Nejsou na stanici?“

„Nezatkli jsme je. Prozatím.“

„Nechápu.“

„Nechceme, aby se to dostalo do novin. Kdybychom je zašili, provalilo by se to. Pořád jsou u Swansonových.“

„A rodiče tam budou?“

„Vždyť jsme vám řekli, že jsme je nesehnali,“ opáčil řidič. „Swansonovi jsou v Maine a vaši v New Yorku.“

„Říkáte, že tam byla s kamarádkami...“

„Jo, spolužačky z internátní školy. Jsou z jiného státu. Nejdříve se chceme spojit s rodiči místních děvčat. Musíme být opatrní. Je to v zájmu všech zúčastněných. Pochopte, našli jsme dva balíčky neřezaného heroinu. Kvalifikovaný odhad ceny se pohybuje kolem čtvrt milionu dolarů.“

Andrew Trewayne vzal ženu za loket a společně vystoupili po krátkém betonovém schodišti k zadnímu vchodu greenwichské policejní stanice. Předem se dohodli, že přijdou právě tudy.

Po zdvořilém, byť stručném představení byli Trewayneovi uvedeni do kanceláře detektiva Fowlera. Jejich syn stál u okna, a jakmile spatřil rodiče, rozběhl se k nim.

„Mami! Tati! Je to jedna velká pitomost!“

„Uklidni se, Steve,“ napomenul ho otec stroze.

„Je Pam v pořádku?“

„Ano, mami. V pohodě. Pořád je u Swansonů. Je jenom zmatená, jako ostatně všechny ty holky. Nic nechápu a já se jim vůbec nedivím. Zatracená práce!“

„Říkám ti, aby ses uklidnil!“

„Jsem úplně klidný, tati. Akorát mě to hrozně štve. Ty holky nemají vůbec ponětí, co neřezaný hérák je, natož aby věděly, kde a jak ho prodat.“

„A vy to víte?“ zeptal se detektiv Fowler lhostejně.

„O mě tady nejde, policisto!“

„Znovu tě žádám, Steve, aby ses uklidnil a mlčel.“

„Tak to ne! Promiň, tati, ale mlčet nebudu! Ti šašci dostali tip. Někdo jim volal, aby zajeli ke Swansonovým. Neudal jméno ani důvod, proč by tam měli jet. Oni...“

„Tak moment, mladíku,“ skočil mu do řeči policista. „Nejsme žádní šašci. Takové výrazy si důrazně vyprošuji.“

„Pan Fowler má pravdu, Steve,“ souhlasil Andrew Trewayne. „A teď nám jistě vysvětlí, co se přesně stalo. Co je s tím telefonátem, pane Fowlere? Nezmínil jste se o něm, když jsme spolu mluvili.“

„Tati! On ti to neřekne!“

„Já o něm totiž moc nevím! Věřte mi, pane Trewayne. Dnes večer deset minut po sedmé k nám někdo volal a oznámil, že se u Swansonových kouří tráva a že bychom se tam měli podívat, protože to prý není všechno. Volající byl muž a mluvil hodně... Inu, řekněme důležitým tónem. Vaše dcera byla jediná, koho zmínil jménem. Na takový podnět jsme museli reagovat... Hlídka objevila na místě čtyři nezletilé dívky. Přiznaly, že zhruba před hodinou společně vykouřily jednu marihuanovou cigaretu. Nebyl to žádný drogový večírek a hlídka nad tím chtěla mávnout rukou. Jenže zrovna když hlásila centrále, že tu záležitost nechává plavat, přišel další telefonát. Stejný hlas, stejný člověk. Tentokrát nám řekl, že se máme podívat do bedničky na mléko na verandě Swansonova domku pro hosty. Hlídka v ní našla dva balíčky heroinu. Neředitelného. Jeho cenu odhadujeme na dvě stě až dvě stě padesát tisíc dolarů. A to je pořádný průšvih.“

„Také je to ta nejprůhlednější nastražená bouda, o jaké jsem kdy slyšel. Neuvěřitelně absurdní obvinění.“ Trewayne se podíval na hodinky. „Můj právník dorazí během třiceti minut a jistě vám řekne totéž. Já tady teď zůstanu, ovšem moje žena si určitě přeje co nejrychleji odjet ke Swansonovým. Máte proti tomu nějaké námitky?“

Detektiv si hlasitě povzdechl. „V pořádku.“

„A mého syna ještě potřebujete? Mohl by ji tam zavézt?“

„Jistě.“

„Můžeme ji vzít domů?“ zeptala se Phyllis Trewayneová s obavami. „Odvezli bychom je všechny k nám.“

„Pochopte, že existují jisté formality...“

„Nech to být, Phyl, a jeď ke Swansonovým. Ozvu se ti, jen co dorazí Walter. Nedělej si starosti.“

„Neměl bych taky zůstat, tati? Řeknu Walterovi...“

„Chci, abys jel s mámou. Klíčky jsou ve voze. Jdi už.“

Trevayne a detektiv Fowler se dívali, jak matka se synem odchází. Když se dveře zavřely, Trevayne sáhl do kapsy pro cigarety. Nabídl policistovi, ten však odmítl.

„Ne, děkuji. Nedávno jsem přestal a místo kouření jím pistácie.“

„Děláte dobře. A teď byste mi mohl říct, co má tohle všechno znamenat. Vy samozřejmě stejně jako já nevěříte, že by ta děvčata měla s nalezeným heroinem něco společného.“

„Proč bych tomu neměl věřit? Všechny čtyři dívky pocházejí z velmi bohatých rodin.“

„Kdybyste tomu věřil, dávno byste je nechal zatknout a odvézt sem na stanici. Právě proto, že jde o tak velkou sumu. Zdá se mi, že ten případ vyšetřujete velmi neortodoxním způsobem.“

„To je pravda.“ Fowler obešel psací stůl a posadil se. „A nemýlíte se, skutečně nevěřím, že s tím ty holky mají něco společného. Ovšem na druhé straně nemohu tuto možnost zcela vyloučit. Mám jen nepřímé důkazy, ale nacházím se v ošemetné situaci. Vám to jistě nemusím vysvětlovat.“

„Jak budete postupovat?“

„Možná vás to překvapí, ale budu se řídit doporučením vašeho právníka.“

„Což jen posiluje mé argumenty.“

„Souhlasím. Stojíme oba na stejné straně barikády, ale já mám jisté problémy. Ten heroin fyzicky existuje a takový důkaz nemohu ignorovat. To, jak jsme se k němu dostali, samozřejmě vzbuzuje pochybnosti. Když zvážím všechny okolnosti, nemám žádný relevantní podklad pro obvinění těch dívek, avšak...“

„Podal bych na vás trestní oznámení pro neoprávněné zatčení. A to by vás mohlo přijít draho.“

„Ale jděte, pane Trevayne, snad mi nebudete vyhrožovat. Vaše dcera a její kamarádky přiznaly, že kouřily marihuanu, což je nezákonné. Jde však o pouhý přečin a jsme ochotní na něj zapomenout. Tvrdé drogy jsou něco jiného. Greenwich si rozhodně nepřeje negativní publicitu, jakou by neředitel heroin za čtvrt milionu určitě vyvolal.“

Trevayne věděl, že to Fowler myslí upřímně, a chápal, jakému problému čelí. Situace však byla současně šílená. Proč by se někdo snažil falešně obvinít čtyři nezletilé dívky i za cenu tak obrovské finanční ztráty? Vskutku mimořádné gesto.

Phyllis Trevayneová sešla po schodech a zamířila do obývacího pokoje. Její manžel stál před rozměrnou prosklenou stěnou s výhledem na záliv. Půlnoc již dávno minula a od mořské hladiny se odráželo jasné měsíční světlo.

„Uložila jsem děvčata v sousedních pokojích. Jsou k smrti vydešená a určitě do rána nezamhouří oka. Mám ti podat nějaké pití?“

„Buď tak hodná. A naliž i sobě. Sklenička nám oběma prospěje.“

Phyllis přistoupila k vestavěnému baru vlevo od okna. „Co bude dál?“

„Fowler se s Walterem dohodl na společném postupu. Policie oznámí objev dvou balíčků heroinu a okolnosti nálezu. Fowler musí přiznat anonymní telefonický tip, ale s ohledem na probíhající vyšetřování neuvede žádná jména ani místa. Kdyby na něj novináři tlačili, prohlásí, že nemá zákonné ani morální právo kompromitovat nevinné. Dívky přítomné na místě nálezu nic nevědí.“

„Mluvil jsi se Swansonovými?“

„Mluvil. Zpanikařili, ale Walter je uklidnil. Řekl jsem jim, že Jean zůstane chvíli u nás a domů se vrátí zítra nebo pozítří. Ostatní odjedou zítra ráno.“

Phyllis podala manželovi drink. „Dává ti to nějaký smysl?“

„Ne. Pořád nemůžeme na nic přijít. Podle Fowlera a seržanta, který ty anonymní hovory přebíral, mluvil volající jako vzdělaný, bohatý člověk. To dává tisíce možností. Ten počet lze mírně zredukovat, neboť znal Swansonův domek pro hosty. Chci říct, že ho bez váhání označil jako domek pro hosty, nepopsal ho jako oddělenou budovu nebo tak nějak.“

„Ale proč?“

„Nevím. Třeba se někdo chtěl Swansonovým pomstít. Tak silně, že obětoval čtvrt milionu dolarů. Nebo...“

„Ale, Andy,“ přerušila ho manželka a pečlivě volila slova. „Chlap, který volal, zmínil Pamino jméno. Nemluvil o Jean Swansonové.“

„Jistě. Ale heroin se našel na Swansonově pozemku.“

„Chápu.“

„No, já ne,“ opáčil Trevayne a zvedl sklenku ke rtům. „Můžeme se jen dohadovat. Walter má nejspíš pravdu. Ten, kdo volal, měl rozjetou transakci s drogami, něco mu nevyšlo a zpanikařil. Dívky k tomu přišly čistou náhodou. Využil je jako obětní beránky, aby získal alibi. Zdánlivě se dokonale hodily – bohaté, zkažené, však víš.“

„Já takto nedokážu uvažovat.“

„Já také ne, cituju Waltera.“

Na kruhové příjezdové cestě před domem se ozval hluk automobilového motoru.

„To bude Steve,“ poznamenala Phyllis. „Kladla jsem mu na srdce, ať se nikde nezdržuje.“

„Opozdil se,“ konstatoval Trevayne, když se podíval na hodinky. „Ale žádné kázání, slibuju. Líbilo se mi, jak se dnes večer zachoval. Jeho jazyk by potřeboval ještě vybrousit, ale nenechal se zastrašit, i když snadno mohl.“

„Byla jsem na něj hrdá. Pravý syn svého otce.“

„Ale ne, prostě jenom nazval věci pravými jmény.“

Přední dveře se otevřely, vešel Steven Trevayne a pomalu je za sebou zavřel. Vypadal znepokojeně.

Phyllis Trevayneová vykročila k synovi.

„Moment, mami. Než se ke mně přiblížíš, chci vám něco říct... Odjel jsem od Swansonových kolem tři čtvrtě na jedenáct. Jeden policajt mě odvezl do centra k mému autu. Zajel jsem pro Ginny a společně jsme odjeli do Cos Cob Tavern. Přišli jsme tam kolem půl dvanácté. Dal jsem si jen tři piva, nic jiného. A nekouřil jsem trávu.“

„Proč nám to povídáš?“ nechápala Phyllis.

Vysoký hoch se zajíkl, očividně v rozpacích. „Z restaurace jsme vyšli asi před hodinou a vydali jsme se k autu. Na předním sedadle byl hrozný binec. Někdo ho polil whisky, potahy byly roztrhané, popelník vysypaný na podlaze. Mysleli jsme si, že to

byl pitomý žert nějakého debila... Vysadil jsem Ginny a rozjel jsem se domů. Když jsem přijel ke křižovatce na okraji města, zastavil mě policejní hlídkový vůz. Nejel jsem rychle, nikdo mě nehonil. Prostě mi dali znamení, abych zajel ke krajnici. Myslel jsem si, že se asi někde vpředu stala nehoda nebo tak něco... Policajt ke mně přišel a požádal o řidičský průkaz a techničák. Pak nahlédl dovnitř, přičichl a poručil mi, abych vystoupil. Snažil jsem se mu vysvětlit, co se stalo, ale nevěřil mi.“

„Byla to greenwichská policie?“

„Nevím, tati. Myslím, že ne. Pořád jsem byl na území Cos Cobu.“

„Pokračuj.“

„Prohledal mě a jeho kolega pročesal vůz, jako kdybych byl nějaká francouzská spojka. Domníval jsem se, že mě odvezou na stanici, a tak trochu jsem v to i doufal. Byl jsem střízlivý a nic jsem neudělal. Ale nezavezli mě tam. Udělali něco jiného. Vyfotili mě polaroidem, jak stojím u auta s rukama opřenýma o střechu. Donutili mě, abych se natáhl, aby mi mohli prohledat kapsy. Jeden policajt se mě zeptal, odkud jsem jel. Řekl jsem mu to a on odešel k hlídkovému vozu a komusi zavolal vysílačkou. Pak se vrátil a zeptal se mě, jestli jsem náhodou nepřejel nějakého staršího pána, co ho našli asi patnáct kilometrů daleko. Odpověděl jsem, že samozřejmě ne, načež mi oznámil, že ten stařík leží v nemocnici a je v kritickém stavu...“

„V které nemocnici? Její jméno!“

„To mi neřekl.“

„A ty ses *nezeptal*?“

„Ne, tati! Byl jsem k smrti vyděšený. Nikoho jsem nesrazil. Já jsem ani na silnici žádného chodce neviděl, jenom pár aut.“

„Ach, proboha svatého.“ Phyllis Trevayneová se podívala na manžela.

„Co bylo dál?“

„Druhý policista pořídil několik fotek auta a potom mi zblízka vyfotil obličej. Pořád mám před očima světlo blesku... Kristepane, byl jsem tak vyděšený, že... No a potom mi zničehonic oznámili, že můžu odjet.“ Chlapec stál v hale se svěšenými rameny a v očích se mu zračil ustrašený zmatek.

„Řekls mi všechno?“ zeptal se otec.

„Ano, tati,“ odpověděl syn téměř neslyšně.

Andrew přistoupil ke stolku vedle pohovky, zvedl sluchátko, vytočil ústřednu a požádal o policejní oddělení v Cos Cobu, zatímco Phyllis vzala syna za ruku a odvedla ho do obývacího pokoje.

„Tady Trevayne, Andrew Trevayne. Právě jsem se dozvěděl, že vaše hlídka stavěla mého syna u... Kde, Steve?“

„Na výpadovce u křižovatky s Junction Road, asi tři sta metrů od nádraží.“

„... u křižovatky s Junction Road nedaleko nádraží. Asi před půlhodinou. Mohl byste mi říct, co se podle hlášení stalo? Ano, počkám.“

Andrew se díval na syna. Steven seděl na židli, Phyllis stála vedle něho. Chlapec se celý chvěl a několikrát se zhluboka nadechl. Po očku sledoval otce, bál se a nic nechápal.

„Ano,“ houkl Trevayne netrpělivě do telefonu. „Junction Road, ještě v katastru Cos Cobu... Samozřejmě že to vím jistě! Můj syn je tady vedle mě... Ano, ano... Ne, to netvrdím... Moment.“ Podíval se na syna. „Viděl jsi na hlídkovém voze označení policie Cos Cob?“

„Já... Myslím, že ne. Stál jsem vzadu a bok auta jsem vlastně neviděl.“

„Označení neviděl,“ pokračoval otec do telefonu, „ale musel to být váš vůz. Stalo se to na území vašeho města... Opravdu? No dobře, rozumím. A nemohli byste to prověřit? Zastavili ho koneckonců na místě pod vaší jurisdikcí... Ano, to chápu. Nelíbí se mi to, ale asi se nedá nic dělat. Díky.“

Trevayne položil sluchátko do vidlice a vytáhl z kapsy cigarety.

„Co ti řekli, tati? Oni to nebyli?“

„Nebyli. Mají dva hlídkové vozy a v posledních dvou hodinách se žádný z nich k Junction Road ani nepřiblížil.“

„A co se ti nelíbilo, i když jsi to chápal?“ chtěla vědět Phyllis.

„Že nemohou prověřit policejní automobily z jiných měst v okolí. K tomu by potřebovali oficiální žádost na základě oznámení o porušení zákona. Neradi to dělají a většinou postupují

tak, že když hlídkový vůz někoho pronásleduje a překročí hranice katastru obce, po skončení akce se ve vši tichosti zase vrátí.“

„Ale tohle se přece musí zjistit!“ vybuchla. „Vždyť našeho syna vyfotili a obvinili, že někoho srazil a ujel!“

„Já vím. Neboj se, zjistím to... Steve, jdi nahoru a osprchuj se. Smrdíš jako hospoda na Osmé avenue. A uklidni se. Neudělal jsi nic zlého.“

Trevayne přenesl telefon na kávový stolek a posadil se.

Westport. Darien. Wilton. New Canaan. Southport.

Nic.

„Já si to nevymyslel, tati, ani se mi to nezdálo!“ vykřikl Steven Trevayne, když se v županu vrátil do přízemí.

„Já vím. Budeme to zkoušet dál. Obvoláme newyorské stanice.“

Port Chester. Rye. Harrison. White Plains. Mamaroneck.

Obrázek syna, který se v předklonu opírá o střechu automobilu nasáklého alkoholem, vyslychají ho nevystopovatelní strážníci na ztemnělé silnici a ptají se ho na neznámého starce, jehož srazilo motorové vozidlo – fotografie, obvinění. Nedávalo to žádný smysl, absurdní, neuvěřitelná situace, stejně absurdní a neuvěřitelná jako spojení jeho dcery a jejích kamarádek s čistým heroinem za čtvrt milionu, uloženým v bedničce na mléko na verandě Swansonova domku pro hosty.

Nepředstavitelné.

Přesto se to stalo.

„Děvčata konečně usnula,“ oznámila Phyllis, když se ve čtyři ráno vrátila do obývacího pokoje. „Zjistils něco?“

„Ne,“ přiznal manžel a otočil se k synovi, který seděl v křesle u širokého okna. Chlapec hleděl na zahradu a obavy u něj vystřídal rozzlobený údiv. „Snaž se vzpomenout, Steve. Neměl ten hlídkový vůz jinou barvu než černou? Třeba tmavě modrou nebo zelenou?“

„Byl prostě tmavý. Nevím, jestli modrý nebo zelený. Určitě nebyl bílý.“

„Měl třeba pruhy? Nějaký znak? Přemýšlej.“

„Ne... Vlastně asi ano. Já si ho neprohližel, netušil jsem...“
Chlapec si přitiskl dlaň na čelo. „Nikoho jsem nepřejel! Přísahám!“

„Samozřejmě že ne!“ Phyllis se sklonila k synovi a přitiskla se mu tváří k obličejí. „Všichni víme, že došlo k hroznému omylu.“

„Který završil hrozný žert,“ poznamenal Trevayne temně.

Vtom zazvonil telefon na kávovém stolku a jeho tón s děsivým účinkem pronikl do jejich obav. Trevayne rychle zvedl sluchátko.

„Haló... Ano, ano, bydlí tady. Jsem jeho otec.“

Steven vyskočil z křesla a spěchal ke stolku. Phyllis zůstala u okna, srdce sevřené strachem.

„Proboha svatého! Obvolal jsem celý Connecticut a New York! Chlapec ještě není plnoletý, auto je registrované na moje jméno! Měli jste mi okamžitě zatelefonovat! Prosím vysvětlete mi to.“

Několik příštích minut Trevayne bez jediného komentáře poslouchal. Když konečně promluvil, řekl jen čtyři slova.

„Děkuji. Budu je očekávat.“

Zavěsil a otočil se k manželce a synovi.

„Andy? Je všechno v pořádku?“

„Ano... Volali z policejní stanice v Highportu. Je to malá osada asi dvacet kilometrů severně od Cos Cobu. Jejich hlídkový vůz sledoval po Coast Road vozidlo, ve kterém prchali pachatelé podezřelí z vloupání, které jim bylo hlášeno. Ztratili ho a odbočili na západ na Briarcliff Avenue, kde uviděli muže, jehož srazil automobil, který údajně vypadal jako ten, v kterém jsi jel, Steve. Zavolali sanitku, informovali policii v Cos Cobu, a když se vraceli do Highportu, zahlédli tě u Junction Road. Vyrazili po souběžné silnici, předjeli tě a počkali si na tebe u křižovatky... Mohli tě pustit, jen co se spojili s Cos Cobem, protože řidič, který toho chudáka srazil, se sám přihlásil. Jenomže tvoje auto páchlo whisky, a tak se rozhodli, že tě trochu postraší... Ty fotky nám pošlou.“

Strašná noc skončila.

Steven Trevayne ležel na lůžku, zíral ke stropu a poslouchal rádio naladěné na jednu z těch celonočních talk show, jejichž

účastníci se neustále překřikují a není jim rozumět. Doufal, že mu ta kakofonie pomůže usnout.

Doufal marně, spánek nepřicházel.

Věděl, že to měl říct, mlčet byla hloupost. Ale vhodná slova se mu vyhýbala stejně jako nyní spánek. Cítil tak naprostou úlevu a tak ji potřeboval, že se neodvážil vzbudit nové pochybnosti.

Otec to nevědomky řekl za něj. Snaž se vzpomenout, Steve. Neměl ten hlídkový vůz jinou barvu než černou...

Možná. Možná byl tmavě modrý nebo zelený.

Každopádně byl tmavý.

Na to si měl vzpomenout, když otec poprvé vyslovil název obce Highport.

Na ceduli u Coast Road stálo jméno Highport-on-the-Ocean. Je to opravdu malá vesnice, jen pár domků, ale jsou u ní dvě nebo tři nádherné pláže, vzájemně oddělené a v soukromém vlastnictví. Za dlouhých letních večerů tam často s kamarády zajížděli, vždycky malá skupinka. Zaparkovali několik set metrů daleko a pak se přes soukromý pozemek proplížili k jedné z nich.

Museli si však dávat pozor a rozhlížet se, jestli se neblíží Žlutý pták.

Tak se mu říkalo. Žlutý pták.

Jedinému hlídkovému vozu osady Highport-on-the-Ocean.

Byl totiž jasně žlutý.

4. kapitola

Andrew Trewayne nastoupil do Boeingu 707, který odstartoval z letiště JFK k hodinovému letu do Washingtonu.

Jakmile letoun dokončil výstup na letovou hladinu a zhasly varovné signály, rozeplnul si bezpečnostní pás a podíval se na hodinky. Čtvrt na čtyři. Schůzku s prezidentovým asistentem Robertem Websterem už nestihne. Navázal spojení se svou kanceláří v nadaci Danforth a požádal asistentku, ať zavolá Websterovi do Bílého domu a oznámí mu, že se opozdí. Kdyby si Webster přál kvůli zpoždění změnit místo schůzky, má mu poslat instrukce na Dullesovo letiště. Trewayneovi to bylo jedno, smířil se s faktem, že bude muset ve Washingtonu přespát.

Vzal si od hezké letušky martini s vodkou a dlouze se napil. Pak položil skleničku na odklápěcí stůl před sebou, znovu si zapnul bezpečnostní pás, povolil ho a otevřel na klíně magazín *New York*, který si koupil těsně před odletem.

Náhle si všiml, že jej pasažér na vedlejším sedadle upřeně pozoruje. Oplatil mu pohled a hned si uvědomil, že ten obličej zná. Cestující byl mohutný muž s velkou hlavou a velmi snědou pokožkou, přirozeně snědou, ne od slunce. Bylo mu něco přes padesát a na očích měl silné brýle s želvovinovou obroučkou. Soused promluvil jako první.

„Pan Trewayne, že?“ zeptal se tichým, hluboko položeným a lehce ochraptělým hlasem, který nicméně působil jemně.

„Správně. Vím, že jsme se už setkali, ale promiňte, už si nevzpomínám...“

„De Spadante. Mario de Spadante.“

„No jasně!“ zvolal Trevayne, jemuž se okamžitě vrátila paměť. Maria de Spadanteho poznal v době svého působení v New Havenu, přesněji řečeno v jeho poslední fázi, tedy asi před devíti lety. De Spadante tehdy zastupoval stavební firmu, která měla stavět budovy, jež Trevayne se svým švagrem financovali. Andrew jeho nabídku odmítl, firma neexistovala dlouho a neměla dostatečné reference. Mario de Spadante však za oněch krátkých devět let urazil velký kus cesty – pokud se dalo věřit novinám. Ty o něm často psaly jako o jednom z mocných vládců podsvětí a pokřtily jej přízviskem Mario the Spade, Mario Rýč, čímž poukazovaly nejen na jeho tmavou pleť, ale hlavně na fakt, že pohřbil řadu svých nepřátel. Nikdy však nebyl z ničeho obviněn.

„Řekl bych, že už je to dobrých devět, deset let,“ řekl de Spadante s příjemným úsměvem. „Vzpomínáte? Odmítl jste mou nabídku stavebních prací. A udělal jste naprosto správně, pane Trevayne. Naše firma postrádala potřebné zkušenosti. Ano, měl jste naprostou pravdu, pane Trevayne.“

„V nejlepším případě se vždycky jedná pouze o kvalifikovaný odhad. Jsem rád, že mi to nemáte za zlé.“

„Jistě že ne. Nikdy jsem se na vás kvůli tomu nezlobil, věřte mi.“ De Spadante na Andrewa mrkl a tiše se zasmál. „Firma nebyla moje, patřila bratranci... Naštval jsem se na něho, ne na vás. Donutil mě, abych dělal jeho práci. Ale každá práce se nakonec vyplatí. Naučil jsem se, jak to ve stavebnictví chodí, nakonec jsem byl lepší než on a firma teď patří mně... Ale promiňte, vyrušil jsem vás od čtení a sám si musím prostudovat návrh jedné smlouvy. Je to hromada dlouhých a nesrozumitelných odstavců s jakýmsi záhadnými čísly, co jsme na střední škole ani neprobírali. Jestli se na některém slovíčku zadrhnu, požádám vás o vysvětlení. Tím se vyrovnáme za to odmítnutí před devíti lety, co říkáte?“ De Spadante se zakřenil.

Trevayne se rozesmál, vzal ze stolku skleničku s martini a pozvedl ji o pár centimetrů k sousedovi. „To je to nejmenší, co pro vás mohu udělat.“

A také to udělal. Čtvrt hodiny před přistáním na Dullesově letišti ho Mario de Spadante požádal o vysvětlení obzvláště

obtížného odstavce. Byl tak složitě formulovaný, že si ho Trewayne musel několikrát přečíst. Pak de Spadantemu poradil, ať ho nechá upravit a zjednodušit.

„Já tomu skutečně nerozumím. Snad jen tolik, že se od vás očekává, že nejdřív vyřídíte ty větší položky a teprve potom se budete věnovat těm menším.“

„Nic nového pod sluncem. Spočítám náklady, přidám zisk a dostanu celkovou sumu. To je všechno.“

„Domnívám se, že přesně tohle chtěl autor říci. Podle textu odhaduju, že jste subdodavatel.“

„Správně.“

„Hlavní dodavatel chce projekt dokončovat po etapách. Alespoň si to myslím.“

„Takže já mu postavím polovinu stěny a druhou půlku někdo jiný?“

„Můžu se mýlit. Každopádně si to nechejte pořádně vysvětlit.“

„A víte, že to nejspíš neudělám? Toho troubu to bude stát dvakrát tolik. Nikdo nemá rád, když musí dokončovat práci, kterou začal někdo jiný... Právě jste mi oplatil tu devět let starou záležitost. Koupím vám drink.“

De Spadante si vzal od Trewaynea návrh smlouvy, mávl na letušku, a zatímco ukládal papíry do obálky, objednal oběma pití.

Trewayne si zapálil cigaretu a cítil, že letadlo začalo klesat. De Spadante hleděl z okna a Andrew se mimoděk zadíval na obálku se smlouvou. Hlavičku viděl sice vzhůru nohama, ale snadno ji přečetl.

Ministerstvo obrany Odbor ženijního vojska

Trewayne se sám pro sebe usmál. Není divu, že je ten jazyk tak nesrozumitelný. Obchodování s ženisty z Pentagonu by každého přivedlo k zoufalství.

Sám to věděl nejlíp.

Vzkaz, který si vyzvedl u informační přepážky, obsahoval Websterovo jméno a washingtonské telefonní číslo. Když ho

Trevayne vytočil, překvapilo ho, že se dovolal na Websterovu soukromou linku do Bílého domu. Bylo teprve krátce po půl páté a mohl klidně volat přes ústřednu. V době, kdy Trevayne ještě pracoval pro vládu, prezidentovi asistenti svá soukromá čísla nerozdávali.

„Nevěděl jsem, kdy se sem dostanete, zácpy na silnicích bývají hrozné,“ vysvětlil Webster.

Trevayne byl zmatený. Drobnost, která snad nestála ani za zmínku, jej znepokojila. Ústředna Bílého domu funguje čtyřia-dvacet hodin denně.

Webster navrhl, aby se sešli po večeři v koktejlovém salonku hotelu, kde se Trevayne ubytuje. „Probereme pár věcí ještě před zítřejším jednáním. Prezident si s vámi chce krátce promluvit někdy mezi desátou a půl jedenáctou. Asi za hodinu bych měl dostat jeho pevný rozvrh.“

Trevayne vyšel z telefonní budky a zamířil k východu z letištní budovy. Přibalil si pouze náhradní košili, trenýrky a ponožky, takže pokud jej čeká audience v Bílém domě, ověří si rychlost a kvalitu hotelové prádelny, a hlavně žehlírny. Uvažoval, proč asi s ním chce prezident mluvit. Připadalo mu to předčasné, formality spojené s jeho nástupem do funkce nebyly dosud hotové. Možná jej chce prezident vidět jen proto, aby mu osobně potvrdil prohlášení Franklyna Baldwina, že hlava státu skutečně stojí za novým podvýborem.

V tom případě jde o velkorysé a významné gesto.

„Haló, pane Trevayne!“ zavolal na něj Mario de Spadante. „Můžu vás odvézt do města?“

„Ale ne, nebudu vás obtěžovat. Vezmu si taxi.“

„Žádné obtěžování. Můj vůz právě přijel.“ De Spadante ukázal na dlouhý tmavě modrý cadillac, který zastavil dva metry od něj.

„Děkuji, rád se svezu.“

De Spadanteho šofér otevřel zadní dveře a oba muži nastoupili.

„Kde se ubytujete?“

„V Hiltonu.“

„Výborně, je to jen kousek cesty. Já v Sheratonu.“

Trevayne si všiml, že kabina limuzíny je vybavena telefonem, miniaturním barem, televizorem a kazetovým stereomagnetofonem. Mario de Spadante skutečně urazil velký kus cesty od New Havenu.

„Pěkné auto.“

„Stačí stisknout knoflík a z palubní desky vyskočí tanečnice... Přiznávám, že na můj vkus je moc okázalé. Řekl jsem sice, že je moje, ale ve skutečnosti patří bratranci.“

„Máte spoustu bratranců.“

„Jsme velká rodina... Nechápejte ten termín špatně. Jsem malý stavitel z New Havenu, na kterého se usmálo štěstí.“ De Spadante se rozesmál tichým, nakažlivým smíchem. „Rodina! Bože můj, co všechno se o mně píše! Tihle lidé by měli psát filmové scénáře. Netvrdím, že mafiáni neexistují, tak hloupý nejsem, ale já osobně žádného neznám a nepoznal bych ho, ani kdybych o něj zakopl.“

„Noviny se musí prodávat,“ opáčil Trevayne, vhodnější replika ho nenapadla.

„Jo, jasně. Hele, mám mladšího bratra, přibližně vašeho věku. A i jeho do toho zatáhli. Přijde za mnou a ptá se, jestli o tom vím a jestli je to pravda. Co jestli je pravda, já na to. Říkám mu, že mě zná už dvaadvacet let a že dobře ví, že jsem nikdy nic nedostal zadarmo. Deset hodin denně se snažím snížit náklady, vyjednávám s odbory a naléhám na odběratele, aby mi včas zaplatili. Kdybych byl to, co se o mně říká, stačilo by mi zvednout telefon a vyděsil bych je k smrti. Jenomže ve skutečnosti musím pokaždé do banky s ocasem staženým mezi nohy a žebrat o další úvěr.“

„Zdá se, že se vám docela daří.“

Mario de Spadante se znovu zasmál a stejně jako v letadle spiklenecky přimhouřil oko. „To je fakt, pane Trevayne, daří se mi. Není to snadné, ale s milostí boží a díky tvrdé práci to jde... Má vaše nadace ve Washingtonu nějaké obchodní zájmy?“

„Ne, jsem tady kvůli jiné záležitosti. Mám jednání s jistými lidmi.“

„To je Washington. Nejlepší místo k jednání na západní polokouli. A víte co? Kdykoliv někdo řekne, že má jednání s jis-

tými lidmi, naznačuje, že není radno se ptát, s kterými lidmi konkrétně.“

Andrew Trewayne se jen usmál.

„Pořád žijete v Connecticutu?“ zajímal se de Spadante.

„Ano, nedaleko Greenwiche.“

„Hezký kraj. Stavím tam několik obytných objektů. U zálivu.“

„Vida, já tam bydlím. Na jižním pobřeží.“

„V tom případě se možná někdy potkáme. Co kdybych vám přistavěl k domu nové křídlo?“

„Můžete mi poslat nabídku.“

Treyayne prošel obloukovým portálem do koktejlového salonku a rozhlédl se po hostech usazených v měkkých křeslech a na nízkých pohovkách. Vzápětí k němu přistoupil vrchní ve fraku.

„Mohu vám nějak pomoci, pane?“

„Můžete. Mám zde domluvenou schůzku s panem Websterem. Nevím, jestli rezervoval stůl.“

„Ach, ano. Jste pan Trewayne, že?“

„Správně.“

„Pan Webster před chvílí telefonoval. Mám ho omluvit, o pár minut se opozdí. Zatím vás uvedu ke stolu.“

„Děkuji.“

Vrchní ve fraku odvedl Trewaynea do rohu salonku nápadného tím, že v něm nikdo neseděl. Jako by to místo někdo obehnal neviditelným lanem a tím ho izoloval. Webster si tento konkrétní stůl vyžádal a díky svému postavení jej také získal. Trewayne si objednal drink a ve vzpomínkách se vrátil do doby, kdy působil jako náměstek ministra zahraničí.

Byly to vzrušující dny – snad každý z nich přinášel novou výzvu – a stejně stimulující jako Trewayneovy podnikatelské začátky. Především proto, že málokdo věřil, že náročné úkoly spojené se svým důležitým postavením zvládne. Měl koordinovat obchodní dohody s několika satelitními státy východního bloku, které by jim zaručovaly nejvýhodnější podmínky, aniž by narušily politickou rovnováhu. Tak těžké to zase nebylo. Trewayne vzpomínal, jak při vůbec prvním společném zasedání odzbrojil

obě strany návrhem, aby americký ministr zahraničí a jeho komunistický protějšek svolali do jednoho sálu mezinárodní tiskovou konferenci, na níž by tvrdě odmítli vše, co druhá strana požaduje, zatímco v jiném sále by obchodníci spěli k dohodě.

Finta vyšla. Ozval se upřímný smích, který udal tón budoucím jednáním. Kdykoliv začaly spory nabývat na vášnivosti, někdo žertovně naznačil, že jeho protivník patří do jiného sálu – mezi propagandisty.

Ano, ve Washingtonu se Trewayneovi líbilo. A když si uvědomoval, jak blízko skutečné moci se dostal, a když věděl, že jeho názory se zájmem poslouchají velmi zasloužilí muži, oddaní své vlasti bez ohledu na politickou příslušnost, prožíval radostné vzrušení.

„Pan Trewayne?“

„Pan Webster?“ Trewayne vstal a podal prezidentovu asistentovi ruku. Všiml si, že Webster je pohledný muž zhruba jeho věku, snad o rok či o dva mladší.

„Moc se omlouvám za zpoždění. Vznikl nějaký zmatek ohledně zítřejšího programu. Prezident nám přikázal, abychom se zavřeli v místnosti a nevycházeli z ní, dokud ten problém nevyřešíme.“

„Podle vaší přítomnosti soudím, že jste to dali do pořádku.“ Trewayne se posadil a jeho společník jej napodobil.

„Tím si právě nejsem jistý,“ zasmál se Webster a mávl na číšníka. „Prosadil jsem, že se s prezidentem setkáte v jedenáct patnáct, a odpoledne ať si vyřeší ti ostatní.“ Objednal si pití a s hlásitým povzdechem se pohodlně opřel. „Co proboha dělá farmářský synek z Ohia zrovna tady?“

„Řekl bych, že jste urazil hezký kus cesty.“

„To je pravda. Podle mě si popletli jména. Moje žena pořád tvrdí, že ulicemi Akronu bloudí nějaký jiný Webster a marně si láme hlavu, proč věnoval tolik peněz na cizí volební kampaň.“

„Je to možné,“ odvětil Trewayne, který dobře věděl, že Websterovo jmenování nebyl žádný omyl. Bystrý mladík udělal rychlou politickou kariéru ve svém domovském státě a měl velkou zásluhu na tom, že guvernér zůstal v prezidentově táboře.

Franklyn Baldwin jej upozornil, že Webster patří mezi lidi, na které je třeba dát si pozor.

„Měl jste příjemný let?“

„Ano, děkuji. Myslím, že byl mnohem příjemnější než vaše odpoledne.“

„Určitě.“ Číšník přinesl Websterovi pití a oba muži se odmlčeli, dokud se nevzdálil. „Mluvil jste s někým kromě Baldwina?“

„Ne. Mám-li být upřímný, Frank mi doporučil, abych to nedělal.“

„Takže lidé v Danforthu o ničem nevědí?“

„Proč by měli? A mlčel bych i bez Frankova doporučení. Ještě to není úplně jisté.“

„Pokud se jedná o nás, je. Prezident má radost. Ale to vám řekne sám.“

„Pořád je tu to senátní slyšení. Mohou mít jiný názor.“

„Proč by měli? Jste rozený lovec. Jediné, co by proti vám mohli namítat, je častý výskyt vašeho jména v sovětském tisku.“

„Cože?“

„V Tassu vás mají rádi.“

„To jsem netušil.“

„Nevadí. Henryho Forda mají také rádi. A vy jste pracoval pro ministerstvo zahraničí.“

„Rozhodně nemám v úmyslu bránit se proti nařčením tohoto druhu.“

„Řekl jsem, že to nevadí.“

„Doufám... Je tu však něco jiného, alespoň z mého pohledu. Musím dostat jisté... Vy byste to nejspíš nazval záruky. A jednoznačně definované.“

„Co tím myslíte?“

„V zásadě jde o dvě věci. Už jsem se o nich zmínil Baldwinovi. Požaduji plnou spolupráci a žádné zasahování. Obě jsou pro mě stejně důležité. Bez nich bych nemohl tu práci vykonat. Možná ji nezvládnou ani s nimi, ale bez nich jde o nesplnitelný úkol.“

„V tomto směru nebude žádný problém. Takové podmínky by si kladl každý.“

„Sliby chyby. Nezapomeňte, že jsem v tomhle městě už působil.“

„Já vás nechápu. Proč by měl někdo do vaší práce zasahovat?“

„Začněme slůvkem důvěrné. Pak přeskočme na vyhrazené. Odtud už není daleko k tajné a přísně tajné a skončím u pouze k nahlédnutí.“

„Vždyť máte prověrku pro nejvyšší stupeň utajení.“

„Chci, aby to bylo předem jasně řečeno. Trvám na tom.“

„Stačí požádat. O cokoliv... Pokud se vám nepodařilo všechny kolem sebe dokonale oblafnout, představují vaše osobní materiály ideální ilustraci úctyhodnosti. Nechali by vás nosit i ten pověstný černý kufřík.“

„Děkuji, nechci. Ten ať zůstane tam, kde je.“

„Zůstane... A teď bych vás rád informoval o zítřku.“

Webster popsal rutinu audiencí v Bílém domě a Trevayne si uvědomil, jak málo se oproti jeho minulým zkušenostem změnilo. Příchod půl až tři čtvrtě hodiny před uvedením do Oválné pracovny, předem určený vchod, propustka, kterou mu Webster vydá, doporučení, aby u sebe neměl kovový předmět větší než kroužek s klíči, trvání schůzky omezeno na konkrétní počet minut s možností zkrácení – pokud hlava státu řekne vše, co měla na srdci, nebo uslyší vše, co chtěla slyšet. Čas je vzácný a je třeba jím šetřit.

Trevayne chápavě a souhlasně přikyvoval.

Pracovní jednání se chýlilo ke konci a Webster si objednal druhý a poslední drink. „Slíbil jsem vám do telefonu jistá vysvětlení. Lichotí mi, že jste o ně nepožádal.“

„Nejsou podstatná a věřím, že to nejdůležitější mi poskytne prezident.“

„Myslíte... důvod, proč s vámi chce zítra mluvit?“

„Ano.“

„Všechno souvisí se vším. Ze stejného důvodu máte mé soukromé číslo, ze stejného důvodu si my dva dohodneme způsob, jak se mnou budete moci kdykoliv navázat kontakt, ve dne i v noci, ať budu doma nebo v zahraničí.“

„Je to nutné?“

„Nevím, ale prezident si to tak přeje a já se s ním nemíním dohadovat.“

„Já také ne.“

„Prezident přirozeně chce vyjádřit podvýboru svou podporu a svůj osobní souhlas s vaším jmenováním. To je primární důvod, ale je zde ještě jiný aspekt. Vyjádřím ho vlastními slovy, ne prezidentskými. Dopustím-li se chyby, bude to moje chyba, ne jeho.“

Trevayne Webstera pozorně sledoval. „Přece jste o tom, co mi chcete říct, mluvili, takže odchylky budou minimální.“

„Pochopitelně. Netvařte se tak znepokojeně, je to pro vaše dobro... Prezident je ostřílený politický bojovník, pane Trevayne, a myslí mu to. Ministerstvo zahraničí, Senát, Sněmovna – to všechno zažil a dobře ví, čemu budete čelit. Získal spoustu přátel, které ovšem vyvažuje podobný počet nepřátel. Jistě, díky svému úřadu se už nemusí přímo účastnit bitev a jeho funkce mu poskytuje značnou pružnost i vhodné páky, na něž může v případě potřeby zatlačit. Chce, abyste věděl, že máte tyto páky k dispozici.“

„Vážím si toho.“

„Má to však háček. Nikdy se ho nepokusíte osobně vyhledat. Já budu váš jediný kontakt, vaše jediné spojení.“

„V životě by mě nenapadlo, abych ho osobně vyhledával.“

„Podle mého názoru vás také nenapadlo, že za vámi stojí oficiální váha prezidentského úřadu, a to tím nejpraktičtějším způsobem. Jmenovitě tím, že ji máte k dispozici ve chvíli, kdy ji budete potřebovat.“

„To mě opravdu nenapadlo. Jsem podnikatel a znám korporátní strukturu i kulturu. Ano, chápu, co máte na mysli. A skutečně si toho nesmírně vážím.“

„Pochopte také, že se o něm nikdy nesmíte ani slovem zmínit,“ prohlásil Webster pevně. Jeho tón nepřipouštěl pochyby.

„Rozumím.“

„Dobře. Pokud se na to zítra zeptá, řekněte mu, že jsme všechno probrali. A i kdyby na to nepřišla řeč, můžete mu naznačit, že o jeho nabídce víte, že jste za ni vděčný, prostě mu to nějak sdělit.“

Webster dopil a vstal. „Vida! Ještě není ani půl jedenácté. Do jedenácti budu doma. Žena tomu neuvěří. Na shledanou zítra.“ Podal Andrewovi ruku.

„Výborně. Dobrou noc.“